

на Слав Мелник.

БОРИЛ: Долна земя на Стрез... Но защо пък Тракия да бъде на Слав? Не разбирам... Говори, Николица! Дори и най-лошото да е!

НИКОЛИЦА: Деспот Слав става зет на латинския император, който му дава в прения цялата превзета от теб земя, царю честити.

/Борил едва се овладява./

БОРИЛ: Махни се!

/Николица се покланя и излиза. Стражата възвежда окования Радул. Дълго се гледат двамата врагове; пръв нарушава мълчанието Борил./

Е, Радуле, стигна ли ти една година?... Отключете белезниците и снемете веригите му!... Ела! Искam да поговорим като приятели.

РАДУЛ: Какво искам от мен? Не ти ли стига дето ме държиш девет месеца в тълпите си? Ако ти е нужна главата ми - ето, всякога съм бил готов!

БОРИЛ: Успокой се, успокой се... Ти не ме разбираш. Аз не ти жаля злото. Напротив. Казах ти, искам да се разберам с добре.

РАДУЛ: Как можем да се разберам с тебе? Можеш ли да върнеш живота на Калоян? Не можеш. Е, тогава...

БОРИЛ: Нека оставим мъртвите да почиват в мир, Радуле. Не е сега нито време, нито място да споменаваме името им... Аз искам да говоря с теб по други неща. Слушай... От утре си протостратор на цялата ми конница и велик войвода.

РАДУЛ: В замяна на това какво искам?

БОРИЛ: Нищо.

РАДУЛ: Нищо ли? Ти наричаш нищо да служа на един омразен тиранин, да дам клетва за вярност на тоя, който ни отне най-